

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS sodba Pdp 688/2015

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2015:PDP.688.2015

Evidenčna številka: VDS0015131

Datum odločbe: 05.11.2015

Senat: Valerija Nahtigal Čurman (preds.), Samo Puppis (poroč.), dr. Martina Šetinc Tekavc

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: obveznost plačila - plačilo plače - razlika v plači - regres za letni dopust

Zveza: ZDR člen 126, 126/2.

Jedro

Tožena stranka (delodajalec) tožniku v spornem obdobju ni izplačala celotne plače in regresa za letni dopust za leto 2009 in 2010, zato je tožbeni zahtevek iz tega naslova utemeljen.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje.

II. Tožena stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je v prvem odstavku I. točke izreka izpodbijane sodbe naložilo toženi stranki, da je dolžna tožniku po predhodnem odvodu davkov in prispevkov od bruto zneska plačati neto znesek 28.606,33 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od nominalnih mesečnih zneskov in sicer od njihove zapadlosti dalje do plačila za obdobje od septembra 2009 do januarja 2011, kot to izhaja iz prvega odstavka I. točke izreka izpodbijane sodbe. V drugem odstavku I. točke izreka, ki ni pod pritožbo, je zahtevek tožnika za čas od 15. 4. 2009 do 14. 9. 2009 in za februar in marec 2011 ter glede zakonskih zamudnih obresti od 18. do 19. v posameznem mesecu zavrnilo. V prvem odstavku II. točke izreka je naložilo toženi stranki, da je dolžna tožniku obračunati regres za letni dopust za leto 2009 v bruto znesku 710,00 EUR, od tega zneska odvesti davek, tožniku pa izplačati neto znesek z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 1. 11. 2009 dalje do plačila. V drugem odstavku II. točke izreka, ki ni pod pritožbo, je v preostalem tožbeni zahtevek iz tega naslova (za plačilo zakonskih zamudnih obresti od bruto zneska) zavrnilo. V prvem odstavku III. točke izreka je naložilo toženi stranki, da je dolžna tožniku obračunati regres za letni dopust za leto 2010 v bruto znesku 750,00 EUR,

od tega zneska odvesti davek, tožniku pa izplačati neto znesek z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 1. 7. 2010 dalje do plačila. V drugem odstavku III. točke izreka, ki prav tako ni pod pritožbo, je zavrnilo plačilo zakonskih zamudnih obresti od bruto vtoževanega zneska regresa. V IV. točki izreka, ki prav tako ni pod pritožbo, je zavrnilo tožnikov tožbeni zahtevek za plačilo 1.275,16 EUR terenskega dodatka z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vložitve tožbe dalje. V V. točki izreka je naložilo toženi stranki, da je dolžna tožniku povrniti stroške tega postopka v znesku 857,70 EUR in jih nakazati na transakcijski račun Delovnega sodišča v Mariboru, in v znesku 807,54 EUR, ki jih je dolžna nakazati tožniku v 8 dneh, po poteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi, do plačila.

2. Zoper ugodilni del navedene sodbe in zoper odločitev o pravnih stroških se iz vseh pritožbenih razlogov pritožuje tožena stranka in predlaga pritožbenemu sodišču, da njeni pritožbi ugodi, izpodbijani del sodbe spremeni tako, da v celoti zavrne tožbeni zahtevek tožnika oziroma podredno, da jo v izpodbijanem delu razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. V pritožbi navaja, da se napadena sodba ne more preizkusiti, saj nima dokazne ocene o dolžnosti plačila prikrajšanja pri plači v skupni višini 28.606,33 EUR, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi. Sodišče prve stopnje je zmotno uporabilo 29. člen ZDR, saj je tožena stranka tožniku v celoti izplačala plačo, ki je bila dogovorjena s pogodbo o zaposlitvi, prav tako pa je tožnik prejel vse dnevnice. Med strankama nikoli ni bila dogovorjena višja plača od tiste, ki je določena s pogodbo o zaposlitvi. Pri odločanju je sodišče prve stopnje verjelo le tožniku, ne pa tudi toženi stranki. Izvedensko mnenje dejanskih izplačil, ki jih je tožena stranka nakazala tožniku, ni upoštevalo, na kar je tožena stranka opozarjala v postopku. Kljub temu pa se je sodišče prve stopnje pri odločanju oprlo na to izvedensko mnenje. Tožena stranka je tožniku v obdobju od 13. 4. 2009 do 31. 3. 2011 na njegov transakcijski račun izplačala skupno 26.581,00 EUR, v tem izplačilu pa je zajeto tudi plačilo po dogovorjeni urni postavki 8,00 EUR na uro. Tožena stranka se je lahko sama odločila, ali bo tožniku plače izplačala delno v obliki dodatkov, delnic oziroma posojilnih pogodb. Tožnik prejetih plačil ni zanikal. Tožena stranka je tožniku izplačala plačo v višini cca. 1.600,00 EUR, ta plača pa je bila obračunana po opravljenih urah. Izvedenka pri podaji mnenja ni upoštevala zneskov med pripadajočo in dejansko izplačano plačo, upoštevala je le osnovno plačo, čeprav je tožnik prejel tudi dodatke. Dodatke bi moralo upoštevati tudi sodišče prve stopnje pri svoji odločitvi. Izvedensko mnenje prav tako ni upoštevalo, da tožnik v obdobju od 15. 1. 2010 do 10. 4. 2010, od 7. 8. 2010 do 15. 9. 2010 in od 15. 11. 2010 do 24. 11. 2010 sploh ni delal, saj je najprej koristil letni dopust, nato je bil v bolniškem staležu, vse dokler mu delovno razmerje pri toženi stranki ni prenehalo. To je v izpovedbi potrdil tudi tožnik. Tožnik poleg tega ni bil prepričan, ali je znašala dogovorjena urna postavka 10,00 ali 12,00 EUR, izračun prikrajšanj pa je bil narejen ob upoštevanju urne postavke 12,00 EUR. Sodišče prve stopnje ni ugotavljalo, kaj naj bi urna postavka zajemala, čeprav je na to tožena stranka vseskozi opozarjala. Tožnik ni dokazal, da se je s toženo stranko dogovarjal o višji urni postavki in da bi mu morala tožena stranka poleg osnovne plače iz pogodbe o zaposlitvi plačevati še višjo urno postavko in dnevnice. Dokazna ocena izvedenih dokazov, ki jo je sprejelo sodišče prve stopnje, je napačna. Tožena stranka je tožniku plačo izplačala v skladu s pogodbo o zaposlitvi in veljavno zakonodajo, v celoti pa je poravnala tudi vse obvezne prispevke. Tožnik ni podal zadostne trditvene in dokazne podlage za ugoditev njegovemu zahtevku. Napačna je tudi odločitev o pravnih stroških, saj sodišče prve stopnje o njih ni odločalo glede na uspeh strank v postopku. Tožnik namreč ni uspel s svojim celotnim tožbenim zahtevkom. Priglaša pritožbene stroške.

3. Pritožba ni utemeljena.

4. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijani del sodbe v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z določbo drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP; Ur. l. RS, št. 26/99 in nadalj.) tudi po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb postopka, navedene v citirani

določbi in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo niti v pritožbi smiselno zatrjevanih bistvenih kršitev določb postopka, niti tistih bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti. Dejansko stanje je popolno in pravilno ugotovilo, na tako ugotovljeno dejansko stanje pa je pravilno uporabilo tudi materialno pravo.

5. Neutemeljena je pritožbena navedba tožene stranke, da se izpodbijane sodbe ne da preizkusiti, ker nima dokazne ocene o dolžnosti tožene stranke za plačilo prikrajšanj pri plači v skupni višini 28.606,33 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, s čimer tožena stranka smiselno uveljavlja bistveno kršitev določb postopka po 14. točki drugega odstavka 339. člena ZPP. Ta kršitev ni podana, saj je sodišče prve stopnje svojo odločitev glede navedenega pojasnilo v točkah od 7 do 12 obrazložitve izpodbijane sodbe. V zvezi s tem je ugotovilo vsa odločilna dejstva in obrazložilo tudi razloge o teh odločilnih dejstvih. Ti razlogi niso nejasni, niti med seboj v nasprotju, tako da zatrjevana bistvena kršitev določb postopka ni podana.

6. Z drugimi pritožbenimi navedbami pa tožena stranka uveljavlja pritožbena razloga zmotne uporabe materialnega prava in zmotne oziroma nepopolne ugotovitve dejanskega stanja, vendar pa je tudi glede teh pritožbenih navedb pritožba tožene stranke neutemeljena. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje dejansko stanje popolno in pravilno ugotovilo na podlagi pravilne dokazne ocene izvedenih dokazov. Glede pravilnosti te dokazne ocene pritožbeno sodišče nima pomislekov in jo v celoti sprejema.

7. Tožena stranka sicer v pritožbi navaja tudi, da naj bi sodišče prve stopnje zmotno uporabilo 29. člen Zakona o delovnih razmerjih (ZDR; Ur. l. RS, št. 42/2002 in nadalj.), ki je bil v veljavi v spornem obdobju, s čimer uveljavlja pritožbeni razlog zmotne uporabe materialnega prava. 29. člen ZDR določa sestavo pogodbe o zaposlitvi, tako da ta pritožbena navedba glede na predmet tega individualnega delovnega spora niti ni razumljiva. Tožnik je namreč v tem individualnem delovnem sporu vtoževal obračun in izplačilo denarnih terjatev iz delovnega razmerja (razlika v plači, regres za letni dopust za leto 2009 in 2010 in izplačilo terenskega dodatka), vse z nominalno vtoževanimi zneski in pripadajočimi zakonskimi zamudnimi obrestmi. Ker iz pritožbenih navedb tožene stranke ni jasno razvidno, v katerem delu naj bi sodišče prve stopnje zmotno uporabilo citirano določbo ZDR (tožena stranka v pritožbi zatrjevane zmotne uporabe materialnega prava niti ne obrazloži), pritožbeno sodišče ugotavlja, da je tudi ta pritožbena navedba neutemeljena.

8. Iz spisovne dokumentacije izhaja, da je tožnik od tožene stranke vtoževal obračun ter izplačilo razlike v plači med prejeto in pripadajočo plačo za obdobje od 15. 4. 2009 do marca 2011, obračun ter izplačilo neizplačanega regresa za letni dopust za leti 2009 in 2010 in izplačilo terenskega dodatka, vse z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vtoževanih neto zneskov in sicer od zapadlosti posameznih zneskov v plačilo do plačila. V postopku je sodišče prve stopnje na podlagi izvedenih dokazov ugotovilo, da je bil tožnik pri toženi stranki zaposlen od 15. 4. 2009 na delovnem mestu "pomožni varilec" na podlagi dveh pogodb o zaposlitvi za določen čas (B2, B4) in da mu je delovno razmerje pri toženi stranki prenehalo 3. 1. 2011 na podlagi izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, ki mu jo je podala tožena stranka (ki sicer v tem individualnem delovnem sporu ni predmet sodne presoje). Ugotovljeno je bilo, da je tožena stranka tožniku v tem obdobju izplačevala plačo, kot je bila dogovorjena v pogodbi o zaposlitvi (oziroma kot izhaja iz njegovih plačilnih list), vendar pa je sodišče prve stopnje ugotovilo tudi, da je bila med strankama dogovorjena višja urna postavka za plačilo dela v tujini. Tožnik je namreč v spornem obdobju svoje delo opravljal v tujini. Sodišče prve stopnje je ugotovilo (izpovedbi priče in tožnika), da je bila med tožnikom in zakonitim zastopnikom tožene stranke ustno dogovorjena urna postavka za delo v tujini 10,00 EUR neto (v obdobju od 14. 4. 2009 do 13. 9. 2009) oziroma 12,00 EUR neto (v obdobju od 14. 9. 2009 do 3. 1. 2011). S takšno ugotovitvijo soglašata tudi pritožbeno sodišče, saj temelji na prepričljivi izpovedbi priče A.A. (ki je bil tožnikov predpostavljeni delavec v spornem obdobju), tožnika in pisni izjavi B.B. (list. št. 53, A16), ki je delal kot vodja firme C. GmbH in ki

je razporejal tudi delavce kooperativnih firm (med drugim tudi tožnika). Zakoniti zastopnik tožene stranke je v svoji izpovedbi navajal, da se s tožnikom ni ustno dogovoril za višjo plačo od tiste, ki je bila dogovorjena v pogodbi o zaposlitvi, vendar pa je bila ta njegova izpovedba neprepričljiva, saj je tožena stranka v postopku navajala tudi (narok za glavno obravnavo dne 6. 12. 2013), da je bila med njo in tožnikom dogovorjena urna postavka v višini 8,00 EUR. V tej višini, ki predstavlja neto znesek, naj bi bila dogovorjena vsaka delovna ura (čeprav tudi za ta dogovor tožena stranka ni predložila nobenih listinskih dokazov). Tožena stranka je sicer v postopku prvotno zatrjevala (odgovor na tožbo, ...), da je tožniku izplačala le plačo, dogovorjeno s pogodbo o zaposlitvi in da se je tožnik s toženo stranko dogovoril le za takšno plačo. Pritožbeno sodišče v zvezi s tem ugotavlja, da je v pogodbah o zaposlitvi določena le osnovna plača v bruto znesku 589,19 EUR (B2) oziroma v bruto znesku 650,67 EUR (B4), torej brez morebitnega dogovora o plačilu za opravljeno delo glede na urno postavko. Na podlagi navedenega in ker tožena stranka v postopku razen zaslišanja zakonitega zastopnika in listinskih dokazov (B2 - B5) ni predlagala nobenih drugih dokazov, na podlagi katerih bi bilo mogoče zaključiti, da med tožnikom in toženo stranko ni bilo ustnega dogovora o plačilu za opravljeno delo po urni postavki 10,00 EUR oziroma 12,00 EUR (dogovor o plačilu po urni postavki 8,00 EUR je tožena stranka v svojih navedbah priznala), je sodišče prve stopnje utemeljeno zaključilo, da je bila med strankama dogovorjena plača za delo po urni postavki v višini 10,00 EUR (v obdobju od aprila 2009 do 13. 9. 2009) oziroma v višini 12,00 EUR (od 14. 9. 2009 dalje). To pa pomeni, da tožena stranka sodišču prve stopnje v pritožbi neutemeljeno očita, da je dejansko stanje v zvezi z dogovorjeno urno postavko zmotno ugotovilo. Neutemeljen je tudi pritožbeni očitok tožene stranke, da bi moralo sodišče prve stopnje upoštevati, da je tožniku v spornem obdobju izplačala vse pripadajoče plače, saj to iz dokaznega postopka ne izhaja.

9. Nebistveno je nadalje pritožbeno zatrjevanje tožene stranke, da je tožniku v vtoževanem obdobju izplačevala tudi določene zneske iz naslova dnevnic, saj tožnik dnevnic v individualnem delovnem sporu ne vtožuje, njegov tožbeni zahtevek za plačilo terenskega dodatka pa je bil zavrnjen. Neutemeljeno je tudi pritožbeno stališče tožene stranke, da je bilo njej prepuščeno, ali bo tožniku dogovorjeno plačo izplačala v obliki dodatkov, dnevnic ali posojilne pogodbe. Drugi odstavek 126. člena ZDR določa, da je plača sestavljena iz osnovne plače, dela plače za delovno uspešnost in dodatkov. Tožena stranka v postopku ni dokazala, katere dodatke (ki bi jih bilo treba upoštevati pri izračunu pripadajoče plače), je tožniku v spornem obdobju izplačala. Prav tako pa ni nobene zakonske podlage za to, da bi tožena stranka tožniku del plače izplačala v dnevnicah, še manj pa, da bi del plače izplačala tožniku na podlagi posojilnih pogodb. Ob tem je treba pripomniti, da tožena stranka tudi v zvezi s temi plačili ni vložila v spis nobenih dokazov. V zvezi s tem pritožbeno sodišče dodaja, da Zakon o evidencah na področju dela in socialne varnosti (ZEPDSV; Ur. l. RS, št. 40/2006) nalaga delodajalcu tudi vodenje evidence o stroških dela. Na podlagi te evidence bi tožena stranka lahko eventualno dokazovala, da je obračunavala in izplačala plačo za tožnika v drugačnih zneskih od tistih, ki so navedeni v plačilnih listah, ki jih je za tožnika izdala (A9, B5). Ker dokazov, iz katerih bi izhajalo, da je tožnik v vtoževanem obdobju prejel višjo plačo od tiste, ki je navedena v njegovih plačilnih listah, tožena stranka ni predložila, je sodišče prve stopnje utemeljeno zaključilo, da je tožnik upravičen do obračuna in izplačila razlike v plači med plačo, ki jo je prejel na podlagi plačilnih listin plač in plačo, ki bi mu šla glede na dogovorjeno urno postavko.

10. V zvezi s pritožbenim očitkom tožene stranke, da je sodišče prve stopnje nepopolno ugotovilo dejansko stanje, ker ni ugotavljalo, kaj naj bi zajemala urna postavka, je treba ugotoviti, da tožena stranka v svojih navedbah dogovora o urni postavki najprej sploh ni priznala (tudi zakoniti zastopnik tožene stranke je izpovedal, da se tožnik z njim ni dogovarjal za plačilo po urni postavki). Tožena stranka je sicer na naroku za glavno obravnavo dne 6. 12. 2013 navedla, da je bila med njim in tožnikom dogovorjena urna postavka v višini 8,00 EUR neto, vendar pa niti iz njenih navedb niti iz predloženih dokazov ne izhaja, da naj bi ta urna postavka razen plačila za delo vsebovala še kakršnekoli druge elemente. To pa pomeni, da je pritožbeni očitok

tožene stranke o nepopolno ugotovljenem dejanskem stanju glede vsebine urne postavke neutemeljen.

11. Neutemeljena je tudi pritožbena navedba tožene stranke, ki se nanaša na ugotovitve sodne izvedenke za ekonomije - plačilo za delo, mag. D.D. in na to, da je sodišče prve stopnje ta izračun navedene izvedenke upoštevalo kot pravilen. Imenovana sodna izvedenka je izvedensko mnenje izdelala na podlagi sklepa sodišča prve stopnje opr. št. Pd 308/2011 z dne 17. 1. 2013. Zoper to mnenje je imela tožena stranka določene pripombe, zaradi česar je sodišče prve stopnje s svojim nadaljnjim sklepom z dne 28. 8. 2014 sodni izvedenki naložilo še pisno dopolnitev njenega mnenja, kar je imenovana izvedenka tudi to storila. Tudi s to dopolnitvijo se tožena stranka ni strinjala in je predlagala postavitev novega izvedenca. Sodišče prve stopnje pa temu dokaznemu predlogu ni sledilo in je o tožbenemu zahtevku tožnika (ki ga je ta prilagodil izračunu sodne izvedenke) odločilo tudi upošteva je zaključke oziroma izračun sodne izvedenke. Glede na to, da je sodišče prve stopnje ugodilo tožbenemu zahtevku tožnika za obračun in izplačilo razlike v plači le za obdobje od 14. 9. 2009 dalje (ko je bila med njim in toženo stranko dogovorjena urna postavka 12,00 EUR neto), so nebitvene pritožbene navedbe tožene stranke, da bi moralo sodišče prve stopnje pri presoji utemeljenosti tožnikovega tožbenega zahtevka upoštevati dejstvo, da je bila tožnikova urna postavka v določenem obdobju (torej do 13. 9. 2009) dogovorjena v višini 10,00 EUR. Prav tako je neutemeljena tudi pritožbena navedba tožene stranke, da sodišče prve stopnje izvedenskega mnenja ne bi smelo upoštevati za obdobje, ko je bil tožnik odsoten z dela bodisi zaradi koriščenja letnega dopusta bodisi zaradi koriščenja bolniškega staleža. Pritožbeno sodišče po vpogledu v navedeno izvedensko mnenje in njegovo dopolnitev ugotavlja, da je sodna izvedenka pri svojem izračunu upoštevala tudi odsotnost tožnika z dela za obdobja, ki jih tožena stranka navaja v pritožbi.

12. Glede na to, da je pritožba tožene stranke v zvezi s prisojenima regresoma za letni dopust za leto 2009 in 2010 povsem neobrazložena, je pritožbeno sodišče ta del izpodbijane sodbe preizkusilo le v okviru preizkusa po uradni dolžnosti. V zvezi s tem je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo niti tistih bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti in da je ob ugotovitvi, da tožena stranka tožniku regresa za letni dopust za leto 2009 in 2010 ni izplačala, tožniku utemeljeno ugodilo v tem delu njegovega tožbenega zahtevka (razen v delu, kjer je tožnik uveljavljal plačilo zakonskih zamudnih obresti od pripadajočih bruto zneskov regresov za letni dopust, kar sicer niti ni pod pritožbo).

13. Neutemeljen je tudi pritožbeni očitok tožene stranke, ki se nanaša na odločitev o pravnih stroških, saj je sodišče prve stopnje o teh stroških odločilo upošteva je tretji odstavek 154. člena ZPP, ki določa, da lahko sodišče odloči, da mora ena stranka povrniti vse stroške, ki jih je imela nasprotna stranka (in njen intervenient), če nasprotna stranka ni uspela samo s sorazmerno majhnim delom svojega zahtevka, pa zaradi tega dela niso nastali posebni stroški.

14. Ker niso bili podani niti s pritožbo uveljavljeni razlogi in ne razlogi, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo tožene stranke zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

15. Odločitev o pritožbenih stroških temelji na prvem odstavku 165. člena ZPP. Ker tožena stranka s pritožbo ni uspela, sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Datum zadnje spremembe: 17.06.2016